

Arrest

nr. 129 855 van 22 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2014 houdende een Terugdrijving met beslissing tot vasthouding, alsook de beslissing tot weigering en nietigverklaring van een visum, beiden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2014 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG die, loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 september 2014 kwam verzoekster aan op de Belgische luchthaven te Zaventem.

1.2. Op 18 september 2014 nam de grenscontrole te Zaventem een beslissing houdende terugdrijving en een beslissing tot vernietiging van het door de Italiaanse autoriteiten verleende visum.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die het voorwerp uitmaken van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid en die luiden als volgt.

De beslissing tot terugdrijving:

“(…)

afkomstig uit [...] met [...] (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)¹*

Reden van de beslissing:

☐ *Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²*

Reden van de beslissing:

☐ *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²*

Reden van de beslissing:

☐ *Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²*

Reden van de beslissing:

☒ *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: De dochter van betrokkene die in België woont verklaart dat haar moeder bij haar zal komen logeren en dat ze daarna ook naar Italië zullen reizen. Betrokkene heeft een visum voor toerisme afgegeven door Italië, maar kan niet aantonen dat ze ook van plan is om zich naar Italië te begeven. Ze is niet in het bezit van toeristische informatie over Italië. Ze kan ook geen reisplanning of tickets naar Italië voorleggen. Haar dochter is ook niet in het bezit van dergelijke informatie en kan ook niet zeggen wanneer ze met haar moeder naar Italië zullen reizen. Beiden kunnen ook geen enkele stad in Italië opnoemen waar ze zullen blijven.

☐ *Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscodex)*

Reden van de beslissing:

☒ *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing: Betrokken is niet in het bezit van bestaansmiddelen – geen cash, geen kredietkaarten en geen tenlasteneming.

De beslissing nietigverklaring van een visum:

“(…)

1. ☐ *er is een vals/vervalst/nagmaakt reisdocument (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*

2. ☒ het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) De dochter van betrokkene die in België woont verklaart dat haar moeder bij haar zal komen logeren en dat ze daarna ook naar Italië zullen reizen. Betrokkene heeft een visum voor toerism afgegeven door Italië, maar kan niet aantonen dat ze ook van plan is om zich naar Italië te begeven. Ze is niet in het bezit van toeristische informatie over Italië. Ze kan ook geen reisplanning of tickets naar Italië voorleggen. Haar dochter is ook niet in het bezit van dergelijke informatie en kan ook niet zeggen wanneer ze met haar moeder naar Italië zullen reizen. Beiden kunnen ook geen enkele stad in Italië opnoemen waar ze zullen blijven.
3. ☒ u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokken is niet in het bezit van bestaansmiddelen – geen cash, geen kredietkaarten en geen tenlasteneming.

(...)"

1.3. Tevens werd een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen, die op 18.9.2014 aan verzoekster werd betekend.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in haar enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de schending van de artikelen 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, machtsoverschrijding, artikel 5.3 en 34 van de Verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen en de artikelen 5, 32 en 34 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en van de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt dat zij contact heeft opgenomen met de grenspolitie te Zaventem en bevestiging bekomen heeft dat het terugkeerticket zich bevindt bij de afdeling “Dienst Verwijderingen” van de Federale grenspolitie op Zaventem. Zij zou aldus wel degelijk in het bezit zijn van een vliegtuigticket om naar Rusland terug te keren. Er zou niet redelijk betwist kunnen worden dat het doel van haar reis een familiebezoek was bij haar dochter. Zij beroept zich op een vermeende schending van artikel 8 EVRM. Daarenboven zou haar dochter 4.000 EUR cash hebben meegebracht naar de luchthaven. Zij zou wel over voldoende middelen beschikken zowel voor de duur van haar verblijf als voor de terugreis.

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven alsook dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Het opgeworpen middel dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden.

Uit stukken van het administratief dossier blijkt vooreerst dat door de Italiaanse autoriteiten aan verzoekster een visum type C met het oog op toerisme werd verleend. Waar verzoekster voorhoudt dat het doel van haar reis niet betwist zou kunnen worden blijkt evenwel dat zij geen toeristische informatie van Italië kan voorleggen, noch enige reisplanning of tickets naar Italië. Verzoekster kan evenmin enige stad in Italië noemen die zij zou willen bezoeken. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat het doel van haar reis niet kan betwist worden nu zij geen enkele informatie blijkt te kunnen geven over de door haar geplande toeristische reis naar Italië. Nu verzoekster totaal onwetend is over de toeristische reis die zij zou gepland hebben en zij zelfs geen enkele stad kan benoemen die zij zou aandoen in Italië toont verzoekster niet aan dat zij ooit de intentie zou gehad hebben om naar Italië te gaan, terwijl zij toch een Italiaans visum verkreeg met het oog op toerisme.

Het attest van BNP Paribas van 19 september 2014 en de verbintenis tot tenlastenneming van dezelfde dag betreffen beiden documenten die dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen en waarmee derhalve geen rekening kon worden gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Daarenboven, zelfs mocht verzoekende partij kunnen aantonen dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugreis naar het land van oorsprong, is zij nog altijd niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf (zijnde een toeristisch bezoek aan Italië) en de verblijfsomstandigheden staven, zodat beide beslissingen rechtens werden genomen.

Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 8 EVRM kan vooreerst worden vastgesteld dat dit artikel bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en

geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partij. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de faire balance toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het betreft *in casu* een eerste toelating en voor wat het bestaan van een gezinsleven betreft, verwijst verzoekster naar de afstammingsband met haar dochter die zij al 9 jaar niet meer heeft gezien.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Immers wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Verzoekster blijkt *in casu* 9 jaar gescheiden te hebben geleefd van haar dochter. Pas op 17 september jl. zou verzoekster haar dochter hebben vervoegd. Dienvolgens kan er bezwaarlijk worden gesproken van een band van bijzondere afhankelijkheid. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de band die zij met haar dochter zou hebben onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

De bestreden beslissingen hebben hoe dan ook niet tot gevolg dat de verzoekster definitief van haar dochter wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissingen houden geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet aangetoond.

De verwerende partij kan ten slotte worden bijgetreden waar zij in haar verweernota vaststelt dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van

artikel 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 5, 32 en 34 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en van de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, dient het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het eerste en enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizendveertien door:

mevr. A.VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

A. VAN ISACKER